

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a votis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyesljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.)

Előfizetési árak:
1 évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**
Egyes számok kaphatók: a dohánytözsékhelyen.

Mimimikrik.

Vajudnak a hegyek és apró egerek születnek.

Ezt a közmondást nem azért említjük, mintha az egerek jelentőségét a természet háztartásában kisebbíteni akarnók. Ő az egérhad nagyhatalom. A mit a munkás kezek verejték-facsaró torró nyár idején összegyűjtöttek, azt egy egércsalád számos tagjaival egy sötét tél oltalma alatt összerágicsálhatja, tönkretelheti. Csak a pajtabíró legyen gondatlan, vagy rövidlátó.

Fejérvári báró és kormányza az aktív politika himes mezejére lépett. Magának való embereket hajszol. *Dési Gézá*t egy fiatal zsidó fiskálist, képviselőt belügyi államtitkárnak akarja maga mellé. *Vészi Józsefet*, a zszurnalisztika legvéresebb száju, fogalomzavarban szenvedő, mindenre kapható titánját pedig a sajtóiroda főnökévé nevezette ki a becsületlen, nyugalomba vonult Berezik Árpád helyére. *Vészi ur* az új hivatal mellé vitulusnak évi tizenkétezer korona fizetést és méltóságos tituluszt kap: Persze nem a Fejérvári-Kristóffy-banda zsebéből, hanem az ország kasszájából.

Dési kinevezését az új idők szomorú jeleként várjuk; úgy látszik rája vonatkoz-

nak azok a szavak, a melyeket egy fővárosi esti újság tegnap a következőkben írt:

... Egy valaki, a ki jogot tanult és a jogról írt könyveket s most abban leli kedvét, hogy kiforgatja sarkából a jogot s minden törvény józan és becsületes értelmének nyakát szegi. Itt kecskére bízták a káposztát és az igazság legfőbb örüül odaállítottak egy olyan embert, a ki lábbal tapossa az igazságot.

Vészi Józsefnél érdemes egy kissé megállapodunk.

Valami különösen érdekes typusa a zsidóságnak. Nem a vallásos meggyőződés köti a thóra és Talmud mellé. Ő nem! a zsidó vallás az egy Istenben való hiten alapul. *Vészi* azonban nem rég a szabadgondolkodók párisi kongresszusán azokkal üvöltött együtt, a kik az Uristent letették a trónusáról és ünnepélyesen kimondották, hogy nem létezik. *Vészi* tehát nem vallási meggyőződése szerint zsidó, hanem a faji érzés szükségletéből. Annak a láncnak a szeme, mely az egész világ összes zsidóságát egymásba fonja, hogy egymást védelmezzék s mindent támadjanak, minden alá akárákat rakjanak, a mi világhuralmi törekvéseiknek útjának áll. Ha kell, egy Machabeusi Judás bátorságával, ha a szükség úgy hozza magával: egy apró egércsalád rágcsálási tudomá-

nyával. Egy *Titán Laci* önérzetével szokta a mellét verni, mikor a kis piszkos, falusi korcsmát emlegetni szokta, a hol bölcsője ringott, a honnan a pálinkától előzött paraszt kitámolyogni szokott. Veri a mellét, hogy ő onnan hová és meddig emelkedett. Kész összedönteni a világot, mikor Magyarországól van szó, mikor szittyának, vadnak, kurucnak kell lenni. De visszarakja a raktárba összes ilyfajta elveit, a rézfokost, az árvalányhaját, a cifra szűrt, a lobogó gatyát és borjuszájú inget, ha hitsorsosról van szó, akit az Allianza Izraelit nemzetközi gyűrűje figyelmébe és kegyeibe ajánl. Mert itt már jelszó, hogy bátrabb az agarakkal a magasabb szempontok előtt. Mikor a romániai zsidók szorongtak, *Vészi* szava végignyilallott a „házán“, hogy meg kell menteni őket s emberfeletti erővel küzdött az ezresekért, melyekkel fajrokonainak segített. Bármily hitványság, bármily alávalóság akadt, (például a mármaroszi uzsorások gazságait hozzuk fel) ha zsidó követte el, *Vészi ur* mindig föléjük tartotta a palástját.

Ez a főjellemvonása.

Aztán pedig a mimikriség. *Rakovszky István* találta meg ezt a jellemző epithetont. Ahhoz a kis rovarhoz hasonlította, a

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCAJA.

A konty.

Akkoriban történt, mikor még *Kászonyi János* volt a szentjánosi szolgabíró és az öregül szelbénen hosszában beszélték, hogy megkomponyodott. A zsinóros magyar ruháját császárkabátal cserélte föl s este nyolc óraker hazament a kaszinóból, otthagya az állatorvost, meg a segéd-telekkönyvvezetőt, hogy tünődjenek a haza sorsa fölött.

A cigányok melankoliába estek, mert *Kászonyi* től nem kerestek semmit, a szenzáció azonban akkor érte el a tetőpontját, mikor a borivást is beszűntette és pipa helyett borszivarra gyújtott.

— Megbolondult, tisztára megbolondult — hangoztatta a közvélemény.

Próbálkoztak sokan, hátha jó utra lehet téríteni, mert végtére is ami nem járja, az nem járja. Ha már *Kászonyi* is beáll papushósnak s egy időben fekszik le a tyukokkal, mit várhat az ember a gyöngébb legényektől, akik a nagyok példáján szoktak felbuzdulni!

Hasztalan volt azonban minden s hiába faggatták az öreget, szóval sem árulta el, hogy nemrég közel járt hozzá a guta, az térítette észhez. A borivástól sokszor nem tudott aludni, a feszes magyar nadrág pedig elszorítja a lélekzetét. (Hasztalan érezt az ember negyedóránként egyet a szíjjon.) A csizma fiatal suttyók-legényeknek való, az ő lábukban még nem vert tanyát a reuma, a köszvény. Jobban is utlik nekik, ha gangosan, kopogva járnak a rossz utcakövezeten, — majd megokosodik egyszer mindnyájára.

Mondom, ilyenféle átalakulásokon ment keresztül *Kászonyi János*, sőt arra is rájött, hogy nem ártalmas olykor benézni a hivatalba sem. Egy kis munka után jót tesz a testmozgás, rendesebb lesz az étvágya, sőt jobban is alszik. De meg aztán annyit az elintézésre váró ügy, amelyeket böngészgetve *Kászonyi*, illető szókrafakadt:

— Renyhe, lusta ember vagy, szégyene a vármegyének. Igyekezzel megjavulni.

Jól lefordta magát, aztán hozzáfogott a munkához és rémülten látták aztán mindenek, hogy *Kászonyi* még bolondabb a rendesnél, mert agyondolgozza magát.

Mondom, ebben az időben történt, hogy a falu a legveszedelmesebb állapotba jutott. *Szent János* községe kiállott már nagy viharokat, félholtra vertek fehérre meszelt házaí között képviselőjelöltek és főkörtéseket, felgyújtották százszor a rác pápa házat, megsőrétezték a jegyzőt, de mindezek kismiskák — avagy miként az előkelő és konfidenciába soha nem ereszkedő patikárus mondta: Kis Mihályok — voltak a minden bonyodalmat betetőző újabb esethez képest.

Az történet ugyanebb, hogy a szolgabíró rendelkezéseket kezdett kidoboltatni s ezenközben darázsfelekbe nyult,

... Aki pediglen asszony vadházasságban merészkedik ezentul is élni, mondta a kutyabört pörgetve a szentjánosi hivatalos, az köteles lézen kontyát levágnatni különbeni végrehajtás és következményeinek terhe alatt.

Megmondta a rendelet azt is, hogy az elsőfoku büntetés kétheti sötét áristom, a második azonban már lenyírás és a faluból való kikobácsolás lézen. Jelen intézkedés pedig nyomban jogerőre emelkedik és csak birtokon — vagyis a falu határán — kívül felelbezhető meg.

A kis esküdt hamisan mosolygott a bujasza alatt.

— Kedves bátyám nyilván el akarja üldözni a szentjánosi asszonyokat, mind.

— Ha nem szelidülnek, járjanak világcusufjára!

Az asszonyok fittyet hánytak a parancsra és messze hires formájú kontyukat csak tovább is olyan kackián készítették ki, mint ahogyan elbolondították vele az embereket. Sőt tüntető körmenetre indultak és arra jártak legelőbbit a szolgabírói hivatal felé.

Kászonyi várt három napot, a negyedikén kiállította a pandurokat a kuthoz s egy tucatot a legszajásabbjából elfogatott. Azon az éjszakán nem igen aludt senki a faluban a keserves *asszonyi* jajveszékelés miatt. A férfinép meglehetősen gyáván viselkedett és valami csodában bízott. Az oláh pápa deputációt szervezett, be is ment vele az alispánhoz, fenyegetőzve, hogy így meg fogja, meg fogja mutatni, hogy *Kászonyi* karhatalommal távolítja el a székhelyről!

Harmadnap jöttek vissza sompolyogva, jóformán egyenkint és éjszaka, hogy ne lássa őket senki. Hogy mit végeztek, arról egyikőjük sem nyilatkozott, ellenben igen csöndesek voltak és vállvonogatva hallgattak végig az *asszonyi* panaszt.

Egy másik deputáció a szolgabíróat kereste föl: — Legalább az legyen megengedve, hogy beköve hordják a fejüket, a konty ellenben megmaradjon.

— Szó sincs róla. Esküdjetek meg az embereitekkel.

— Oh, csokolom a kezét — mondta a szónok — az nem lehetséges. Amíg bagolyhiten vagyunk, mi vagyunk az urak a házban. Ha pap

— **Sakkirodalom.** Erdekes és hazánkban eddig páratlan nemzetközi pályázatokat hirdet a „Magyar Sakklap” szerkesztőség. 100—100 koronás díjakat tűzött ki az Albin-féle ellencsel és a spanyol megnyitás f_7 - f_5 -ös változatának beható elemzésére. Pályabírák: Maróczy Géza, Havasi Artúr és Balla Zoltán. A pályázatok magyar, német, francia vagy angol nyelven írva 1906 évi május hó 1-ig küldendők be a „Magyar Sakklap” szerkesztőségébe. (Budapest, VIII. Salétrom-u. 10.)

— **A tifusz.** A rettegett ellenség mely városunkban grasszál s nem egy áldozatát fehér halotti ágyra is terítette, erélyes óvintézkedésre inti különösen az érzékeny szívűeket. Tisztelt lapársunk, a Székesfehérvári Hírlap szerint a tifusz bacillusok legelkeseredettebb gyilkolója a murci, mely a vendéglők asztalainál bőségben folyik is. Vannak azonban gyengédebb lelkek a kik nem tartják konveniensnek ezt a hatályos módszert, azok még a vizet is csak akkor isszák meg, ha előbb a 100 fokos forrás a bacillusokat elemésztette belőle. Könnyű ezt megtenni otthon, de mit csináljon az, a ki a kávéházba szeret járni. Ott bizony nem mindig szoktak ily előzékenyen gondoskodni a vendégekről. Az E. kávéházban történt a következő kis história: A jó ötleteiről ismeretes dr. R. egy összejövetel alkalmával a következő megjegyzést tette:

— Mégis csak derék ember ez a mi kávé-sunk, hogy annyira figyelmes a vendégei iránt ebben a bacillusos világban. A mi törzssasztalunk állandóan forralt vizet kap.

— Igazán? — eseit a szavába dr. F. ur, a ki szörnyen fél a betegségtől s 100 mérföldet képes kerülni, hogy egy félórai tengeri utat kikerülhessen. — No ennek igazán örülök. Egészen meg vagyok nyugodva erre a pompás fölfedezésre. Hát a többi asztalok vendégei nem kapnak forralt vizet?

— Azok nem — felelt dr. R. mert azok nem annyira törzsvendégek, mint mi.

— Eljen! ez derék. Manó, jöjjön ide Manó — szolt oda a pincérnek. Ezután 2 krajcár helyett mindig hatot kap borraivalónak, csak el ne feledje, hogy az én feketém mellé forralt víz jár.

Manó egy kissé csodálkozott s épen szólásra akarta nyitni ajkait, hogy hiszen itt minden víz egyforma s a kávésnak esze ágában sem volt a forralás, — midőn dr. R. egy pillantása leintette, hogy csak hagyja rá az egészet.

Azóta aztán dr. F.-nek legfőbb gondja a forralt vízere van. Ha újságot olvas, egyik kezében az újságot tartja, a másik kezével pedig féltékenyen a vizes poharat szorongatja, nehogy valami gonosz ember megrézája és elcsempéssze az ő poharát egy bacillusokkal telt pohárral.

— **Brutális katonák.** Hallatlan az a garázdalkodás, amit tegnapelőtt este egy élelmezési katonához követt el az alsókirálysori Ósbudavár vendéglőben két pajtásának asszisztálása mellett. Pupos József, Zákony István élelmezési katonák egy harmadik társukkal tegnapelőtt éjjelig mulattak az Ósbudavár vendéglőben, amikor Pupos arra kérte a tulajdonos nejét Hollósy Gábornét, hogy készítsen nekik teát. Hollósyné kiment a konyhába. A korcsmazobában csak cselédje maradt, hogy a vendégeket kiszolgálja. Zákony felállva helyéről aljas ajánlatokkal zaklatta a leányt, akit azután, mikor szavaira nem is válaszolt, ütöni és rugni kezdett. A megtámadott cseléd-leánynak Hollósyné és a korcsmazóban levő Bernáth József budai-uti lakos kelték védelmére, de Zákony társai ezeket lefogták. A megvadult katonák csak akkor hagytak fel a leány bántalmazásával, amikor mások is érkeztek a vendéglőbe. A jelenleg betegen fekvő leány nevében Hollósy Gáborné jelentette be az esetet a rendőrségen.

— **Ellopott szerszámok.** Kellemetlen meglepetés érte a napokban reggel Zahoretzky Ferenc építési vállalkozó ács munkásait a Seregélyhez tartozó Felső-Báránd pusztán. Az éj folyamán összes szerszámait ellopatták. A csendőrök kinyomozták, hogy a tolvajok idb. Pirke János, Juhász József, Juhász Lajos és Mészáros Ignác belső-bárándi lakosok voltak. A tolvajokat feljelentették a helybeli kir. ügyészségnél.

— **Apró szökevény.** Csik István 14 éves fű 4 korona ellopása után bucsut mondott az abai szülőháznak és Székesfehérvárra szökött, hogy innen folytassa útját Budapest felé. Azonban úgy látszik Székesfehérvárra érve megbánta

a vállalkozást, mert olyan sirást vitt véghez a vasúti állomáson, hogy az ott posztoló rendőr figyelmét magára vonta, aki azután a városházára kísérte, Id. Csik Istvánt a rendőrség táviratilag értesítette a nagymenyű ifju elfogatásáról.

— **Csaló öregasszony.** Pohlmann Mihályné 60 éves móri anyóka úgy szokta rászédni a jóhiszemű embereket, hogy nem létező saját termésű borait megveteti velük, azután mikor az előleget megkapja, megugrik. Ilyen cselekedet miatt állt körözés alatt Pohlmanné most legutóbb is. A vén boszorkának azonban valószínűleg nem volt tudomása róla, hogy a hatóság érdeklődik iránta, mert tegnap beállított Kuti Fülöp rendőr-alkapitány szobájába, hogy valaki ellen feljelentést tegyen. Panaszát meghallgatták, de őt magát is ott tartották és átadják a kir. ügyészségnek.

— **Tolvaj asszony.** Tegnap délelőtt egy öreg anyóka állított be Ungvári Mihály Szögyény-Marich-utcai ruhanemű kereskedésébe. Míg a különböző árak között válogatott, hirtelen egy pár meleg nyári harisnyát tűntetett el szoknyája ráncai között. Az üzleti alkalmazottak észrevették a lopást és az asszonyt, akit Szűts Józsefnének hívnak és sukorói illetőségű, bekesérték a városházára. Személyazonossága igazolása után szabadon bocsátották. Az ügy a kir. járásbíróság elé kerül.

— **Garázda cipészegéd.** Müller Béla József-utcai lakos mázolómeister panaszt tett a rendőrségen Szallier Ferenc cipészegéd ellen, aki kedden éjjel lakásának négy ablakát leverte. A rendőrség a garázda cipészegéd ellen megindította az eljárást.

— **A Dömötör napi országos vásár.** Az elmúlt Dömötör napi országos vásárt bizony elmosta az egy hét óta szakadó eső és így Székesfehérvár legnagyobb vásárja a legkisebbek nivójára süllyedt. Az állatvásár lanyha forgalmának hivatalos kimutatása a következő:

	Felbajtott:	Eladott:
Bika	13	12
Telhen	699	253
Uzso	176	124
Okor	714	240
Tinó	925	414
Bojcu	88	35
Bivaly	109	—
Lo és csikó	1807	648
Juh és barány	175	—
Sertés és malac	143	30
Szamar	20	2

A kirakodó vásár szinte kritikán alul volt. Dacára a nagy kínálnak és kevés keresetnek az árak mesésen magasak voltak, hogy sok vásárló üres kézzel, sok eladó pedig megbontatlan árucsomagjával hagyta el az elposványosodott Dömötör-napi országos vásárt.

— **Kifogott hulla.** Ercsi község határában a napokban egy iparos kinézésű 35-36 évesnek látszó férjehullát fogtak ki a Dunából. A hullán külérőszak nyomai nem láthatók és így az illető vagy öngyilkosság, vagy valamely véletlen sze-

rencsétlenség folytán lelte halálát a Duna hullámaiban. Az illető holttestét zideig nem agnosztálták.

— **Állategészségügy.** Bakonysárkány községben a ragályos száj- és körömfájás megszűnt. A község feloldott a zárlat alól.

— **Tolvaj legény.** Csóri István rác-utcai lakos legény folyó hó 22-én éjjel 10 kor. értékű zöldséget lopott el Tüke Györgyné vágóhid dűlői lakostól. A tolvaj a lopott zöldséget egy vásártéri vendéglősnek eladta és a pénzét elmullata. A vizsgálat megindult.

Olesó bevásárlás!

== Sirkoszoruk: ==

élő és szárított virágból a leg-

szolidabb árak mellett kapható

Ifj. Lorf Ferenc

műkértésznél.

SZÉKESFEHÉRVÁROT,

Palotai-utca 21. sz.

Frank Balázs

kutmester, (I. Öreg-utca 5. sz.)

Elfogad kutfurást, ásást, szivattyujavítást, vízvezeték- és fürdőberendezéseket. Minden e szakmába vágó munkákat gyorsfuro eszközökkel, jutányosan és pontosan végez.

Bérbeadás.

Méltóságos Zichy János gróf ur tulajdonát képező nagylángi és táci korcsmák 1906. év január 1-től hat egymásután következő évre bérbe adatnak. A nagylángi korcsma bérlet 12 magyar hold szántófölddel és 6 db. marhalegeltetéssel, a táci pedig vámszedési joggal jár. Bérbe szándékozók írásbeli ajánlataikat 1905. év november 1-ig nyújtsák be a lánghi uradalom központi felügyelői hivatalához Nagylángon.